

«ΝΑ ΑΝΑΛΑΒΟΥΜΕ ΑΥΤΗ ΤΗ ΧΩΡΑ», ΕΙΝΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΑΤΑΚΑ:

ΕΞΗΓΟΥΜΕ ΤΗ «ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΠΡΕΣΠΩΝ»

ΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΔΥΟ ΠΟΛΕΜΩΝ

Για να ξεκινήσουμε, θα θέλαμε να επιστήσουμε την προσοχή στην παράξενη σχέση των Ελλήνων με τα «Βαλκάνια». Είναι μια σχέση Παράξενη· με κεφαλαίο Πι! Σκεφτείτε το: από τη μια τα «Βαλκάνια» φιγουράρουν στο επίκεντρο της ελληνικής εθνικής συνείδησης ως βάρβαρη «ενδοχώρα», ο εκπολιτισμός της οποίας δεν μπορεί παρά να είναι ελληνικό έργο. Την ίδια στιγμή, ακριβώς επειδή η περιοχή είναι και γαμώ τις «βάρβαρες», οι Έλληνες δικαιούνται να διατηρούν για αυτήν μια εντελώς νεφελώδη εικόνα, ειδικά όσον αφορά τα συγκεκριμένα κράτη που την αποτελούν και τη σχετική τους θέση.

Να λοιπόν ένας χάρτης των Βαλκανίων, όπως έχουν καταλήξει μετά τον λεγόμενο «Γιουγκοσλαβικό εμφύλιο».

Η κατακερματισμένη όψη της περιοχής, η πληθώρα κρατών δίχως πρόσβαση στη θάλασσα, η Κροατία σε σχήμα διαστημόπλοιου enterprise, όλα μας δείχνουν τη μεταβατική φάση στην οποία βρίσκεται η περιοχή και αναδεικνύουν τα αλληλοσυγκρουόμενα κρατικά συμφέροντα. Για να καταλάβουμε τη θέση της (τώρα τελευταία «Βόρεια») Μακεδονίας μέσα σε τούτη τη σαλάτα, καλό θα ήταν να κόψουμε αυτόν τον χάρτη με βολικό τρόπο. Ορίστε:

Δηλαδή: τοπικά μιλώντας, η Μακεδονία, από κατασκευής της, το 1993, είχε τη χαρά να περικλείεται από τέσσερις γίγαντες με τριπλάσιο έως πενταπλάσιο μέγεθος. Ακόμη χειρότερα, όταν λέμε ότι οι «γίγαντες», δηλαδή η Αλβανία, η Βουλγαρία, η Σερβία και η Ελλάδα, «περικλείουν» τη Μακεδονική επικράτεια, πρέπει να το παίρνουμε με την πιο κυριολεκτική έννοια. Η πρόσβαση της Μακεδονίας στη θάλασσα είναι αποκλεισμένη, πρέπει αναγκαστικά να περάσει από άλλες κρατικές επικράτειες. Αυτός ο έλεγχος της πρόσβασης στη θάλασσα είναι πολύ σημαντικός. Από τη θάλασσα έρχονται οι εισαγωγές και φεύγουν οι εξαγωγές. Από τη θάλασσα έρχεται η ενέργεια, οι τηλεπικοινωνίες και το διαδίκτυο. Οι μεγάλοι γεί-

τονες της Μακεδονίας ελέγχουν τη σχέση της με τον κόσμο.

Την ίδια στιγμή, οι μεγάλοι γείτονες της Μακεδονίας δεν τρέφουν τα καλύτερα συναισθήματα για τη Μακεδονία, και κυρίως, εδώ που τα λέμε, ο ένας για τον άλλο. Το βουλγαρικό κράτος θεωρεί ότι η Μακεδονία κατοικείται από Βούλγαρους, ότι είναι κάτι σαν αυτό που είναι η Κύπρος για τους Έλληνες. Διόλου απρόσμενα, οι πολίτες της Μακεδονίας, με απόφαση του βουλγαρικού κράτους, έχουν το δικαίωμα να εκδώσουν ανά πάσα στιγμή βουλγαρικό διαβατήριο, εφόσον βέβαια δηλώσουν Βούλγαροι.¹ Το αλβανικό κράτος θεωρεί ότι η Μακεδονία κατοικείται από Αλβανούς. Πράγματι, το 2001, αυτή η αλβανικότητα εκφράστηκε

με έναν ωραιότατο εμφύλιο, που παρά τρίχα να διαλύσει το μακεδονικό κράτος εις τα εξων συνετέθη.

Από τη σκοπιά του ελληνικού κράτους, αυτού του είδους οι -όπως και να 'χει: ρεαλιστικές- «διεκδικήσεις», είναι ένα ζήτημα διόλου αστείο. Αντιθέτως, η αποτροπή οποιασδήποτε μεγέθυνσης των μεγάλων βαλκανίων γειτόνων, και ειδικά της Βουλγαρίας, αποτελεί για το ελληνικό κράτος ζήτημα πραγματικά υπαρξιακό. Για να καταλάβετε πόσο υπαρξιακό, θα πρέπει να ανατρέξετε στην κατάσταση της ελληνικής επικράτειας κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκόσμιου Πολέμου (στραφείτε στην μπάρα της γνώσης).

Εν πάση περιπτώσει: τα Βαλκάνια είναι ένα εξαι-

ρετικά στριμωγμένο μέρος σε ασταθή ισορροπία. Η ισορροπία αυτού του μέρους, από το 1945 μέχρι το 1990, ήταν αποτέλεσμα των δύο παγκόσμιων πολέμων και της ευρύτερης ισορροπίας των μεγάλων δυνάμεων σε μια περιοχή του πλανήτη που μπορεί να χαρακτηριστεί ως «μεθοριακή». Οι βαλκανικές ισορροπίες του Ψυχρού Πολέμου ήταν ικανοποιητικές με τα μέτρα της διεθνούς πολιτικής, αλλά εντελώς απαράδεκτες με τα μέτρα των επιμέρους εθνικών πολιτικών. Η Βουλγαρία θέλει πρόσβαση στο Αιγαίο. Η Αλβανία θέλει «ένωση με τους αδελφούς». Η Ελλάδα θέλει να διατηρήσει την αποκλειστικότητα της πρόσβασης στο Αιγαίο και να χρησιμοποιεί τα υπόλοιπα Βαλκάνια ως ενδοχώρα του ελληνικού κεφαλαίου και του ελληνικού στρατού, με μπόνους «Βόρειο Ήπειρο». Για τις δεκαετίες του Ψυχρού Πολέμου, τα μεγάλα βαλκανικά κράτη, γίγαντες με τα τοπικά μέτρα και μικρομεσαίοι με τα διεθνή μέτρα, αλληλοϋποβλέπονταν περιμένοντας να συνεχίσουν τους σκοτωμούς που χαρακτήρισαν τον εικοστό αιώνα. Μετά το τέλος του Ψυχρού Πολέμου, οι σκοτωμοί όντως συνεχίστηκαν: ο γιουγκοσλαβικός εμφύλιος κατέστρεψε τις ψυχρο-πολεμικές ισορροπίες. Και σταμάτησε, παγώνοντας την περιοχή σε μια κατάσταση ακόμη ασταθέστερης ισορροπίας. Το πόσο ασταθής είναι αυτή η ισορροπία, φαίνεται από την ύπαρξη κρατών όπως η Μακεδονία, το Κόσοβο, η Βοσνία και το Μαυροβούνιο. Τα Βαλκάνια, όπως ολόκληρος ο καπιταλιστικός κόσμος, βρίσκονται μεταξύ δύο πολέμων· μόνο που για τα Βαλκάνια, αυτή η αναμονή ισχύει εις διπλούν.

Θα πρέπει να βάλουμε καλά στο μυαλό μας αυτή την κατάσταση, την εν αναμονή έκρηξη της «πυριτι-

δαποθήκης της Ευρώπης». Γιατί μόνο έτσι θα μπορέσουμε να αποτιμήσουμε την «εθνική προδοσία», ή εναλλακτικά τον «διεθνιστικό θρίαμβο» που, ως γνωστόν, αποτελεί η πρόσφατη συμφωνία των Πρεσπών.

Η «ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΠΡΕΣΠΩΝ» ΕΝ ΑΝΑΜΟΝΗ (ΑΠΟ ΤΟ 1998)

Εκ των υστέρων, ακόμη και οι πιο ακατανόητες των εξελίξεων μπορεί να γίνουν ξεκάθαρες. Δείτε για παράδειγμα το «σχέδιο του Πάνου Καμμένου» για τα Βαλκάνια, όπως παρουσιάστηκε τον Οκτώβριο του 2018 στις ΗΠΑ. Ο Καμμένος κατέθεσε ένα εναλλακτικό σχέδιο, το οποίο «θα υλοποιεί μεν τους ίδιους γεωπολιτικούς στόχους με τη Συμφωνία των Πρεσπών, χωρίς, όμως, να αγγίζει το ζήτημα του ονοματολογικού». Συγκεκριμένα,

Ο Έλληνας υπουργός πρότεινε την υπογραφή αμυντικής συμφωνίας ανάμεσα στην Ελλάδα, την ΠΓΔΜ, την Αλβανία, τη Βουλγαρία και σε μεταγενέστερο επίπεδο τη Σερβία, με στόχο τη δημιουργία ενός τόξου σταθερότητας στα βόρεια σύνορα της χώρας. Υποστήριξε πως με αυτό τον τρόπο θα αναχαιτιστεί η ρωσική επίδραση στα Βαλκάνια και θα θωρακιστεί η σταθερότητα της ΠΓΔΜ, παραπέμποντας έτσι στο μέλλον την επίλυση του Μακεδονικού.²

Η φράση κλειδί εδώ είναι «οι ίδιοι γεωπολιτικοί στόχοι». Αυτοί οι στόχοι, οι στόχοι του ελληνικού κράτους για τα Βαλκάνια, διαγράφονταν ξεκάθαρα, όχι μόνο στο «σχέδιο του Πάνου Καμμένου», αλλά σε πληθώρα άρθρων και θέσεων που προσέφεραν οι Έλληνες «γεωπολιτικοί αναλυτές» κατά τις δεκαετίες που το «όνομα» παρίστανε ότι βρισκόταν

στο επίκεντρο της συζήτησης. Ήδη από το 1998, για παράδειγμα, ο Γιώργος Πρεβελάκης, «καθηγητής γεωπολιτικής στη Σορβόνη», δήλωνε συγκρατημένη πίστη στην τελική επίλυση του ονοματολογικού. Σημείωνε ότι «η [ελληνική] αδιάλλακτη πολιτική προς την Πρώην Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας [ακολουθήθηκε] συχνά παρά την αντίθετη γνώμη των διπλωματών». Και συμπλήρωνε με μια υποσημείωση:

Οι διπλωμάτες εκτιμούσαν ότι η Ελλάδα δεν μπορούσε να έχει την πολυτέλεια να συγκρούεται με μια χώρα, της οποίας τα οικονομικά και στρατηγικά συμφέροντα συμπίπτουν πρακτικά με τα δικά μας.³

Είκοσι ολόκληρα χρόνια αργότερα, με τη «συμφωνία» να βαίνει προς ευτυχή κατάληξη, ο ίδιος άνθρωπος εξηγούσε καλύτερα τα «οικονομικά και στρατηγικά συμφέροντα» του κράτους της Μακεδονίας. «Η μακεδονική εθνογένεση», έλεγε, «παραμένει επισφαλής». Συνεπώς,

Δεν αποκλείεται να εξαφανιστεί η μακεδονική εθνοκρατική οντότητα και τα μέλη της να ενσωματωθούν στις περιβάλλουσες εθνικές ομάδες· να γίνουν δηλαδή Βούλγαροι, Αλβανοί, Σέρβοι - ή και Έλληνες. Το ερώτημα, επομένως, δεν είναι αν υφίσταται «μακεδονικό έθνος», αλλά αν μια τέτοια ενδεχόμενη διάσπαση ευνοεί την ελληνική πολιτεία και την περιφερειακή σταθερότητα.⁴

Επειδή τα λεγόμενα αυτών των ανθρώπων τείνουν να βγάζουν νόημα μόνο από την Κηφισιά και πάνω, θα πρέπει να το κάνουμε λιανά. Πρώτα ξανακοιτάξτε τον χάρτη και θυμηθείτε πώς περιγράψαμε την κατάσταση των Βαλκανίων.

Και τώρα σκεφτείτε: το κράτος της Μακεδονίας είναι αποτέλεσμα ενός προηγούμενου πολέμου που έμεινε στη μέση. Είναι περικυκλωμένο από τέσσερις τεράστιους γείτονες. Είναι ασταθές πολιτικά και ανομοιογενές εθνικά. Το κράτος της Μακεδονίας είναι γεννημένο για να διαλυθεί. Αλλά σε περίπτωση διάλυσης, οι τεράστιοι γείτονες δεν θα ωφεληθούν όλοι εξίσου. Ο Πρεβλάκης λέει ότι οι Μακεδόνες θα γίνουν «Βούλγαροι, Αλβανοί, Σέρβοι - ή και Έλληνες». Στην πραγματικότητα, δύσκολα κρύβει ότι εννοεί μόνο τα τρία πρώτα: το ελληνικό κράτος δεν έχει κανένα ηθικό ή πολιτισμικό πάτημα στη Μακεδονία. Και αφού, όπως είπαμε, για το ελληνικό κράτος η μεγέθυνση των γειτόνων, και ειδικά των Βούλγαρων, αποτελεί υπαρξιακή απειλή, σε περίπτωση διάλυσης της Μακεδονίας, το ελληνικό κράτος θα πρέπει να χωθεί με τα όπλα εναντίον όλων. Για να απαντήσουμε σε πρεβλάκεια γλώσσα το ερώτημα του κυρίου Πρεβλάκη: όχι, η διάσπαση της Μακεδονίας δεν ευνοεί τα συμφέροντα της «ελληνικής πολιτείας», και γι' αυτό η «ελληνική πολιτεία», αν γίνει στραβή, θα τα κάνει όλα όπα· οπότε, όχι, ούτε η «περιφερειακή σταθερότητα» ευνοείται.⁵

Προτού όμως επέλθει το μοιραίο, δηλαδή η διάλυση της Μακεδονίας, το ελληνικό κράτος διατηρεί ένα σοβαρό πάτημα: την ίδια την αστική τάξη της Μακεδονίας, τους ίδιους που προσπαθούν από το εσωτερικό του μακεδονικού κράτους να διατηρήσουν τη συνοχή του, απέναντι στις διεκδικήσεις των μεγάλων γειτόνων. Το βασικό «στρατηγικό συμφέρον» του κράτους της Μακεδονίας, που λέει και ο κύριος Πρεβλάκης, είναι να συνεχίσει να υπάρχει. Εξαρχής το ελληνικό κράτος υπολόγιζε ότι μπορεί να χρησιμοποιήσει αυτό το «στρατηγικό συμφέρον», για να αποκτήσει πάτημα στο εσωτερικό της Μακεδονίας. Να ισχυροποιήσει δηλαδή τη θέση του έναντι των λοιπών μνηστήρων, εν αναμονή της επόμενης φάσης των βαλκανικών πολέμων. Αυτοί είναι οι «ίδιοι γεωπολιτικοί στόχοι» που εξυπηρετούσε, τόσο το «σχέδιο του Πάνου Καμμένου», όσο και η «συμφωνία των Πρεσπών». Αυτά είναι τα «κοινά στρατηγικά συμφέροντα» που εντόπιζε ο Γιώργος Πρεβλάκης, εκφράζοντας τη γνώμη των «Ελλήνων διπλωματών», ήδη από το 1998.

Με τη «συμφωνία των Πρεσπών», το κράτος της Μακεδονίας αναγκάστηκε να επιλέξει μεταξύ του κακού και του χειρότερου, με γνώμονα το «στρατηγικό του συμφέρον» που είναι η συνέχιση της ύπαρξής του ως κράτος. Με τη «συμφωνία των Πρεσπών», το ελληνικό κράτος χρησιμοποιεί τη θέληση για ζωή της Μακεδονικής άρχουσας τάξης για να πλασαριστεί καλύτερα έναντι των πραγματικών ανταγωνιστών του στα Βαλκάνια. Που είναι η Αλβανία, η Σερβία, και κυρίως η Βουλγαρία και η Τουρκία. Όλα αυτά εν αναμονή· εν αναμονή της επόμενης φάσης των βαλκανικών πολέμων. Όσο για το πώς πάει αυτή η αναμονή, θα το συζητήσουμε παρακάτω.

Η «ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΠΡΕΣΠΩΝ» ΣΕ ΕΦΑΡΜΟΓΗ (ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΕΝΑΡΗ ΠΟΥ ΜΑΣ ΠΕΡΑΣΕ)

Συνήθως ο διάβολος κρύβεται στις λεπτομέρειες. Η «συμφωνία των Πρεσπών», και διάβολο διαθέτει, και λεπτομέρειες. Τα άρθρα από το 13 έως το 18 αφορούν τη «συνεργασία των δύο μερών» από τη σύναψη της συμφωνίας και μετά, και είναι σχεδόν τελείως ακατανόητα. Τι να σημαίνει άραγε, για παράδειγμα, ότι τα «δύο μέρη» «κατευθύνονται στις σχέσεις τους από τη συμφωνία περί αμοιβαίας αναγνώρισης και εκτέλεσης δικαστικών αποφάσεων της 18ης Ιουνίου του 1959»;⁶

Από την άλλη, δεν είναι και όλα τελείως ακατανόητα. Για παράδειγμα, η πρόταση «τα δύο μέρη θα διευκολύνουν τη διαμετακόμιση αγαθών, μέσω των υποδομών, περιλαμβανομένων των λιμένων και των αερολιμένων στο έδαφος καθενός εκ των μερών»,⁷ είναι σχετικά κατανοητή. Πόσο μάλλον αν λάβει κανείς υπ' όψη ότι, το έδαφος του ενός «μέρους» τυχαίνει να μην διαθέτει «λιμένες», καθώς και ότι, πριν από τη συμφωνία, «οι Έλληνες επιχειρηματίες ασφυκτιούσαν μέσα από τους σκληρούς ελέγχους».⁸

Και γενικότερα όμως, οι ακατανόητες διατυπώσεις των άρθρων 13 έως 18 της «συμφωνίας των Πρεσπών», πολύ γρήγορα μετά την υπογραφή, άρχισαν να αποκτούν συγκεκριμένες εφαρμογές. Καινούριοι δρόμοι θα ανοιχτούν ώστε η «ασφυξία» των Ελλήνων επιχειρηματιών να υποχωρήσει.⁹ Για να ενισχυθούν οι ελληνικές νταλίκες, η σιδηροδρομική σύνδεση Αθήνας-Βελιγραδίου, αν και όποτε φτιαχτεί, θα εκτραπεί ώστε να περάσει και από τα Σκόπια.¹⁰ Επίσης, έπειτα από τριάντα χρόνια τρόμου για την απaráμιλλη στρατιωτική ισχύ των γειτόνων, μαθαίνουμε ότι η «Βόρεια Μακεδονία πάσχει ιδιαίτερα στον τομέα της ενέργειας» - και ότι η κατασκευή ενός αγωγού φυσικού αερίου μεταξύ Θεσσαλονίκης και Σκοπίων θα δημιουργήσει «νέες σχέσεις αλληλεπίδρασης και εξάρτησης με τη γειτονική χώρα».¹¹ Επίσης, το ελληνικό κράτος προτίθεται να βοηθήσει τους «βόρειομακεδόνες» και στον «τομέα της δημόσιας διοίκησης», εκπαιδεύοντας τους Μακεδόνες δημόσιους υπάλληλους ώστε να γίνουν σαν τους Έλληνες ομολόγους τους.¹²

Αυτό το τελευταίο, δηλαδή η αναπαραγωγή του Έλληνα δημόσιου υπάλληλου εκτός συνόρων, θα ήταν η τρομακτικότερη των επιπτώσεων της συμφωνίας των Πρεσπών, αν δεν υπήρχε η «συνεργασία στον αμυντικό τομέα». Αυτό το ζητημάκι ξεκίνησε από την «εναρμόνιση των ενόπλων δυνάμεων της ΠΓΔΜ με τα συμμαχικά πρότυπα», με τις σχετικές αναφορές να κρύβονται μέσα σε άρθρα με θέμα τα ελληνοτουρκικά.¹³ Ενάμιση μήνα μετά, η ίδια συζήτηση έχει καταλήξει σε εξαγγελίες σύμφωνα με τις οποίες η «ασφάλεια και επιτήρηση του εναέριου χώρου της Βόρειας Μακεδονίας από την

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΚΑΜΕΝΟΥ

Το σχέδιο που παρουσίασε ο Πάνος Καμμένος στις ΗΠΑ τον Οκτώβριο του 2018, παρουσιάστηκε ως «κεραυνός εν αιθρία». Στην πραγματικότητα, ούτε «κεραυνός εν αιθρία» ήταν, ούτε «του Πάνου Καμμένου». Η «στήριξη» με το αζημίωτο της «σταθερότητας της Μακεδονίας», είναι σχέδιο του ελληνικού Υπουργείου των Εξωτερικών, αποσκοπεί στην ισχυροποίηση απέναντι στους υπόλοιπους βαλκανίους γείτονες, και υφίσταται ως σχέδιο ήδη από τις απαρχές του «Μακεδονικού ζητήματος», το 1991.

ελληνική πολεμική αεροπορία» βρίσκεται προ των πυλών.¹⁴

Φανταστείτε ένα κράτος που συνδέεται με τον έξω κόσμο μέσω Θεσσαλονίκης. Που λαμβάνει ενέργεια μέσω αγωγού φυσικού αερίου, (πιθανότατα εννοώντας υδροποιημένο αμερικανικό φυσικό αέριο), πάλι μέσω Θεσσαλονίκης. Που αποδυναμώνει τους ελέγχους του στις ελληνικές εξαγωγές, οι οποίες διεξάγονται μέσω Θεσσαλονίκης. Που στελεχώνει τον δημόσιο τομέα του με ελληνική τεχνογνωσία. Που παραδίδει τη φύλαξη του εναέριου χώρου του στην ελληνική πολεμική αεροπορία. Που εκπαιδεύει τους αξιωματικούς του στρατού του στη σχολή Ευελπίδων. Οι ευσεβείς πόθοι της συριζαίας καθηγήτριας του Παντείου και πρώην ευρωβουλευτού κυρίας Κοππά, σύμφωνα με τις οποίες «ολόκληρη η περιοχή θα αποτελέσει μια βαλκανική ενδοχώρα για την Ελλάδα με πρωτεύουσα τη Θεσσαλονίκη», με τελικό αποτέλεσμα «να αναλάβουμε αυτή τη χώρα», γίνονται πολύ πιο κατανοητοί.¹⁵

Και πάλι όμως. Εδώ είναι Βαλκάνια. Οι λογαριασμοί πάντα κρύβουν άλλους λογαριασμούς. Θα εξηγήσουμε.

ΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ

Τώρα, με το πλεονέκτημα της εκ των υστέρων γνώσης, η επίδειξη προπαγανδιστικών δυνατοτή-

των του τελευταίου έτους καθίσταται πολύ πιο κατανοητή. Το πράγμα εξελίχθηκε ως εξής: Οι δεξιοί και οι ακροδεξιοί έσκουζαν «προδοσία». Οι αριστεροί έσκουζαν «διεθνισμό», αν τέλος πάντων διεθνισμός είναι το περίφημο «να μην επιτρέψουμε να μπουν οι γείτονες στο NATO». Εν πάση περιπτώσει, όλοι μαζί έλεγαν ότι το ζήτημα των σχέσεων με το γειτονικό κράτος εξαντλείται στο «όνομα» και την «παραχάραξη της ιστορίας».

Με άλλα λόγια, η αγαστή συνεργασία άκρας αριστεράς και άκρας δεξιάς εκτυλίχθηκε μπροστά στα μάτια μας, για άλλη μια φορά, με τα γνωστά θεαματικά αποτελέσματα. Ένα ζήτημα τριακονταετίας (το ελληνικό φασιστικό κόλλημα με το «όνομα»), ήδη παραπέμπεται στη λίμπτο από όπου θα περιμένει να ανασυρθεί σε περίπτωση ανάγκης, με ακόμη ευνοϊκότερους όρους.¹⁶ Εν τω μεταξύ, καθώς οι ακροδεξιοί και οι ακροαριστεροί μαζεύουν τα λάβαρα του διεθνισμού με εισαγωγικά και τις εικόνες της Παναγίας χωρίς εισαγωγικά, η στρατηγική του ελληνικού κράτους αποσαφηνίζεται.

Και όχι, δεν είναι μια στρατηγική διεθνισμού, συνεργασίας και βοήθειας προς τους αναξιοπαθούντες γείτονες. Η προσπάθεια επέκτασης του ελληνικού κεφαλαίου σε μια γειτονική χώρα θα ήταν από μόνη της ανησυχητική. Αλλά εδώ δεν πρόκειται μόνο για «επενδύσεις των Ελλήνων επιχειρηματιών», δηλαδή για εκμετάλλευση φτηνής εργασίας. Αυτό που βρίσκεται σε εξέλιξη είναι η προσπάθεια του ελληνικού κράτους να ενισχύσει τη σχετική του ισχύ απέναντι στους βαλκάνιους γείτονες και ειδικά απέναντι στη Βουλγαρία και την Τουρκία. Η ταπεινή μας γνώμη είναι ότι οι «αγωγοί» και οι «επενδύσεις» ωχριούν ως στόχοι μπροστά στη «στρατιωτική συνεργασία» με τη Βόρεια Μακεδονία που ετοιμάζεται. Ήδη το ζήτημα αναφέρεται ακροθιγώς στα ελληνικά ΜΜΕ. Για παράδειγμα:

Η συμφωνία εκπαίδευσης των ενόπλων δυνάμεων της Βόρειας Μακεδονίας, αλλά και η ανάληψη της νατοϊκής υποχρέωσης επιτήρησης του εναέριου χώρου της γείτονας από την Πολεμική Αεροπορία, αποτελεί μια «σφήνα» στην Άγκυρα και τη Σόφια που επί σειρά ετών είχαν στενότερες στρατιωτικές σχέσεις με τα Σκόπια.¹⁷

Αυτού του είδους οι λογαριασμοί με τη σειρά τους, δεν περιορίζονται στα Βαλκάνια. Από το 2009 και μετά, η στρατηγική του ελληνικού κράτους κοιτάζει στη διάλυση της Μέσης Ανατολής, στην πιθανή αποδυνάμωση της Τουρκίας, στην όξυνση του αμερικανορωσικού ανταγωνισμού γύρω από τον Εύξεινο Πόντο. Το ελληνικό κράτος αναμένει την έκρηξη της περιοχής. Και υπολογίζει, όταν αυτή η έκρηξη έρθει, να έχει εξασφαλίσει ευνοϊκή θέση. Όχι με τους «επιχειρηματίες» και τους «αγωγούς». Με τα όπλα. Όχι ενάντια στη «Μακεδονία». Ενάντια στους υπόλοιπους.

Ο «ελληνομακεδονικός ανταγωνισμός», βρίσκεται στο επίκεντρο για ένα χρόνο τώρα, με την ευγενική χορηγία της αριστεράς και της δεξιάς του ελληνικού κράτους. Αλλά «ελληνομακεδονικός ανταγωνισμός» δεν υπάρχει. Εκείνο που υπάρχει είναι ο ελληνοτουρκικός και ο ελληνοβουλγαρικός ανταγωνισμός. Δηλαδή διακρατικοί ανταγωνισμοί που εκτείνονται πολύ πέρα από «ονόματα» και ιστορίες με Βουκεφάλες. Ξεκινούν από τα Βαλκά-

νια και φτάνουν μέχρι το μεταψυχροπολεμικό ξαναμοίρασμα του πλανήτη.

Είναι αυτή η πλανητική εμβέλεια που καθιστά κάθε σχέδιο του ελληνικού κράτους επισφαλές. Γιατί αυτά τα σχέδια, από τους αγωγούς μέχρι τη «στρατιωτική συνεργασία», δεν καταστρώνονται εν κενώ. Αντιθέτως, καταστρώνονται ενάντια σε άλλα κράτη και οδηγούν στη σύγκρουση με αυτά τα άλλα κράτη. Επίσης είναι σχέδια που προσβλέπουν στην εξέλιξη του παγκόσμιου διακρατικού ανταγωνισμού. Για τα επόμενα χρόνια θα κρύβονται κάτω από θριαμβευτικές αφηγήσεις «επέκτασης των ελληνικών επιχειρήσεων στα Βαλκάνια» και «αγωγών». Ήδη όμως συνοδεύονται από αντίστοιχη δραστηριοποίηση των υπόλοιπων βαλκανικών κρατών και της Τουρκίας.¹⁸ Αυτή η εξωμακεδονική υφή των ελληνικών σχεδίων θα κρύβεται ώπου φυσικά το τελικό ζητούμενο των στρατηγικών του ελληνικού κράτους να μην μπορεί να κρυφτεί άλλο.

Για την ώρα, θα πρέπει να ετοιμαστούμε για τη συμμετοχή του ελληνικού κράτους στην επόμενη φάση της διάλυσης της Μέσης Ανατολής. Έτσι που πάνε τα πράγματα, έχουμε αρχίσει να αναρωτιόμαστε αν αυτή η συμμετοχή θα παρουσιαστεί ως «τουρκική προκλητικότητα» ή ως «ελληνοτουρκική φιλία».

1. Για μια πρόσφατη αναφορά δες Νίκος Μελέτης, «Βουλγαρική 'σφήνα' σε ΠΓΔΜ και Αλβανία με Όπλο τα Βουλγαρικά Διαβατήρια», *liberal.gr*, 9/10/2017.

2. «Καμμένος για Μακεδονικό: Προτείνει Εναλλακτικό Σχέδιο με Βαλκανική Συμμαχία», *Τα Νέα*, 10/10/2018.

3. Γιώργος Πρεβελάκης, *Γεωπολιτική της Ελλάδας*, Libro, 1998, σ. 237.

4. Γιώργος Πρεβελάκης, «Μακεδονικό: η Έξωθεν Λύση», *Εφημερίδα των Συντακτών*, 24/6/2018.

5. Ότι το ελληνικό κράτος είναι πανέτοιμο να τα κάνει όλα όσα σε περίπτωση διάλυσης της Μακεδονίας, έγινε σαφές το 2001. Τότε, ενώ ο μακεδονικός εμφύλιος βρισκόταν σε εξέλιξη με άδηλα αποτελέσματα, οι Έλληνες συζητούσαν σοβαρά τη στρατιωτική εισβολή, σόρυ, την εγκατάσταση «ασφαλών ζώνης», με αιτιολογία «δεν θα ανεχθούμε αλλαγή συνόρων», δηλαδή «αθηναϊκές πινακίδες». Για τις σχετικές δηλώσεις, δες «Το Όνομα, η Λύση και η Προδοσία», *Antifa* #64, 3/2019.

6. «Η συμφωνία Αθηνών - Σκοπίων: Ολόκληρο το Πρωτότυπο Κείμενο στα Αγγλικά και μεταφρασμένο στα Ελληνικά», *Η Καθημερινή*: Ειδική Έκδοση, 14/6/2018, σ. 15.

7. Στο ίδιο, σ. 13.

8. Για τις δηλώσεις της κυρίας Κοππά, δες «Το Όνομα, η Λύση και η Προδοσία», ό.π.: αρχική πηγή το «Πέντε Διεθνολόγοι Αναλύουν τις Συνέπειες της Συμφωνίας των Πρεσπών», *in.gr*, 27/1/2019.

9. Βασίλης Νέδος, «Στήριξη Επιχειρήσεων στη Βόρεια Ελλάδα», *Καθημερινή*, 15/2/2019.

10. Στο ίδιο.

11. Σταύρος Παπαντωνίου, «Δρόμοι συνεργασίας Αθήνας και Σκοπίων σε Ενέργεια -Υποδομές», *Καθημερινή*, 9/3/2019. Ταυτόχρονα, ο «παλιός αγωγός πετρελαίου (Θεσσαλονίκης-Σκοπίων)» ετοιμάζεται να τεθεί ξανά σε λειτουργία, έπειτα από μακρόχρονο κλείσιμο της στρόφιγγας που κρατάει από το 2013, προφανώς σε μια προσπάθεια οι γείτονες να «πάσχουν στον τομέα της ενέργειας», ώστε να μάθουν να φέρονται σχετικά δες Δημήτρης Αβαρλής, «Διασυνδέσεις, ΑΠΕ στο τραπέζι των Συζητήσεων στη Βόρεια Μακεδονία», *energia.gr*, 1/4/2019: επίσης Γιώργος Φιντικάκης, «Στρώνει το Έδαφος για Επαναλειτουργία του Αγωγού Θεσσαλονίκης - Σκοπίων ο Σχηματισμός Κυβέρνησης στη FYROM», *energypress.gr*, 30/5/2017.

12. Σταύρος Παπαντωνίου, «Δρόμοι Συνεργασίας», ό.π..

13. Βασίλης Νέδος, «Με Ατζέντα Μείωσης της Έντασης Αθήνα - Άγκυρα», *Καθημερινή*, 10/2/2019.

14. Σταύρος Παπαντωνίου, «Συμφωνία με τη Βόρεια Μακεδονία», *Καθημερινή*, 30/3/2019.

15. «Το Όνομα, η Λύση και η Προδοσία», ό.π..

16. Το γλωσσολογικό επίτευγμα του ονόματος «Βόρεια Μακεδονία» αναλύεται στο «Τι σου είναι ένα Όνομα...», *antifascista.net*, 24/3/2019.

17. Βασίλης Νέδος, «Τα 'αγκάθια' μετά τις Selfies Τσίπρα-Ζάεφ», *Καθημερινή*, 4/4/2019.

18. Ήδη η Τουρκία προσπαθεί να προχωρήσει σε «στρατιωτική συνεργασία» με το κράτος της Μακεδονίας. Ο Τούρκος υπουργός άμυνας επισκέπτεται τα Σκόπια για να κανονίσει στρατιωτική συνεργασία, και οι Έλληνες δημοσιογράφοι βάζουν τίτλους με Γκιουλενιστές στο «Επίσκεψη Ακάρ στα Σκόπια - Πιέσεις για Γκιουλενιστές», *Καθημερινή*, 4/4/2019.

ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΩΝ ΚΑΜΜΕΝΩΝ

Οι καμμένοι πατριώτες, τα μούτρα των οποίων αναγκαστήκαμε να υποστούμε για άλλη μια φορά κατά τη διάρκεια των συλλαλητηρίων του προηγούμενου έτους, αποτελούν οπωσδήποτε αξιοπρόσεκτη έκφανση του ελληνικού εθνικού συμφέροντος. Ο καθένας μόνος του, είναι απλά ό,τι χειρότερο, πολιτισμικά και διανοητικά έχει να επιδείξει αυτή η χώρα, πράγμα που αποτελεί από μόνο του μεγάλο κατόρθωμα. Όλοι μαζί όμως, υπό τη σεπτή ηγεσία της ελληνικής Εκκλησίας και της ελληνικής Αστυνομίας, καταφέρνουν να επιλέγουν σοφά τις «κινητοποιήσεις» τους. Πράγματι, επί τριάντα χρόνια, αυτοί οι καμμένοι χρησιμοποιήθηκαν ώστε να αποκρύψουν την πραγματική ελληνική στρατηγική για τα Βαλκάνια. Στην τελευταία τους εκδοχή, η πληθωρική παρουσία τους συνεργάστηκε αρμονικά με τον «αριστερό διεθνισμό» του είδους «έξω το NATO από την πουγουδομού», ώστε να αποκρύψουν τις επεκτατικές διαθέσεις του ελληνικού κράτους.

Αυτή η απόκρυψη συνεχίζεται τώρα που μιλάμε. Δηλαδή: το ελληνικό κράτος προετοιμάζεται για πολεμικές εμπλοκές. Και οι πολιτικοποιημένοι Έλληνες, από την άκρα δεξιά έως την άκρα αριστερά, συζητούν στα σοβαρά μήπως έρθουν τίποτα κακοί και τους κλέψουν το Μεγαλέξαντρο.